

Erdélyi Örmény Gyökerek Füzetek

„Emlékek nélkül, népeknek híre csak árnyék...”

(Vörösmarty Mihály)

Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület időszaki kiadványa

III. évfolyam 1999/24. szám

1999. február

A Fővárosi Örmény Klub minden hónap 3. csütörtökén du. 17 órakor - hívtatán és hívtatlanul - mindenkit szeretettel vár klubdélutánjaira a Budapest V. Semmelweis u. 1-3. I. emeleti zeneterembe.

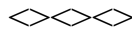
Február - gondolatok az örmény liturgiából

Miután elkészítették a szent adományokat, a pap áldást mondó szavai után a diakónus:

A békéért könyörögjünk még az Úrhoz: fogadj el, ments meg minket, és könyörülj rajtunk.

A legfontosabb a számunkra a békesség, legyen az külső, legyen az belső békesség. Így tudjuk, háborítás nélkül kérni Istent, hogy fogadja el áldozatainkat, tetteinket, s ugyanakkor mentsen meg a rossztól, árásszon el kegyelmével.

dr. Sasvári László

Újévi recept

Vegyél 12 hónapot

Gondosan tisztítsd meg a keserűségtől,

kicsinyességtől, félelemtől, haragtól.

Azután oszd fel a hónapokat 30 vagy 31 napra.

Minden napot készíts el 1 rész munkából, 3 rész jóakarattól és egy gyűszűnyi derűből.

Mindehhez adj 3 evőkanál optimizmust, 1 csipetnyi iróniát,

1 késhegynyi tapintatosságot.

A kapott masszát bőven öntsd le szeretettel.

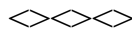
A kész ételt mindig díszítsd apró figyelmességgel

és tálald fel mosolygó arccal.

B.Ú.É.K.

1999.01.21

a *Timon* házaspár

Merza Gyula

Az örmény betelepülés története Magyarországon

Mintegy 15 ezerre tehető a magyar földön szétszórtan élő, de különösen Erdélyben a 4 örmény

egyházközség területén tömörült örmények létszáma, kik keleti arctípusukon és különösen nemzeti konyhájukon kívül hagyományaikat - főként egyházi téren és némely családi szokások keretén belül - még ma is kegyelettel megőrizték. S noha a róm. kath. egyház kebelében élnek, ősi örmény szertartásuk alapján magukat megkülönböztetésül *örmény-katholikusoknak* vallják. Különben ezt az elnevezést az egyházjog terminológiája is elfogadta.

Történeti okiratok igazolják, hogy már az Árpád-házbeli királyok alatt laktak örmények Magyarországon, miről pl. az esztergomi, talmácsi stb. egykori örmény telepek tanúskodnak. Azonban beigazolt tény, hogy az Erdélybe szakadt örmények a keresztes hadjáratokat támogató és így a pogányság fékevesztett gyűlöletét kihívó, tekintélyes és vagyonos örmény nemesség ivadékai. Ugyanis az egymillió lakosságú, ezeregy tornyú Áni székesfővárosnak a XIII. évszázadban szeldzsuk-törökök és tatárok által történt feldúlása után, és Nagy Örményországban az önálló nemzeti királyság megdőltével az örmény családok színe java előbb a zsarnoki rémuralom, később az iszonyú földrengések okozta sanyarúság elől, mint a keresztény vallás menekültjei, a Kaukázus bércein át ezrével kibujdostak. A szamosújvári "Örmény Múzeum" valóságos kincstára azoknak a megőrizett kódexeknek és ereklyéknek, amelyek részint az őshazának, részint a vándorlás különböző határállomásainak a legbeszédesebb dokumentumai. És ha a heraldika ismer úgynevezett "beszélő" címereket, akkor a genealógiában is találkozunk "beszélő" családnevekkel. A kivándorolt és végre Erdélyben letelepült örmények előkelő származását - keleti szokás szerint - azok családnevei is bizonyítják, u.m. *Ámira* (emír), *Áján* (helytartó), *Ákontz* (dárdavető), *Ászlán* (oroszlán), *Ázbej* (lovag), *Ávák* (főnök), *Ávedik* (hírnök), *Csáusz* (csapatvezető), *Drágomán* (tolmács), *Dániel* (igazbíró), *Dsigár* (katona), *Eránosz* (főúr), *Gárábed* (előljáró), *Gorove* (hős), *Mélik* (fejedelem), *Máli* (kincs), *Merza* (herceg), *Nuricsán* (nagyúr), *Sáhin* (kormányzó), *Voith* (községbíró) stb.

Az apáról fiúra szállott hagyomány szerint egyik átalvetőben a sáragános és imakönyvekkel, másikban a megmenthető családi drágaságokkal előbb Észak-Kaukázusban és Krimióban, majd Lengyelországban állítólag negyvenezer örmény család telepedett le, melyeknek egy raja Bukovina és Moldova felé is vonulván, a XVII. évszázad közepén Oláhországban kiűtött vallási üldöztetések miatt ismét hazát cserélni volt kénytelen. Tehát részint a háborús viszonyoktól zaklatva, részint pedig ősi hitük védelmében vándorútra kelve, mindenütt virágzó telepeket hagytak hátra; csak Moldovában 7 várost alapítottak, s oly tekintélyre tettek szert, hogy annak az országnak maguk közül fejedelmet is adtak. Azonban a kitört üldöztetések elől 1654-ben *Ázbej* testvérek és *Kándra* Márton vezetésével a határszéli székely havasok rengetegeiben kerestek menedéket és tömegesebben Gyergyószentmiklóson telepedtek le, hol a *Hércz* vezetéknevű *Ázbej* és *Vártig* első telepesek neveit örizte meg a néphagyomány.

Ámde a menekültek nagy része birtokainak visszaszerzése reményében lassanként visszatért Moldovába és csupán néhány család maradt a bevándorlókból Erdélyben, nevezetesen Ebesfalván (a mai Erzsébetváros), hol akkor szintén csak fatemplomban volt nekik szabad ősi hitük szerint imádni az Istent; a kőből épült úgynevezett ó-templomot ugyanott, mely ma már nem létezik, 1725-ben szentelték fel. A gyergyószentmiklósi bérbevett kőkápolna 1717-ben jutott végleg az ottani örmények használatába.

Az erzsébetvárosi örmény anyakönyvben foglaltakból is kiviláglik, hogy 1658-ban az ottani örménységnek Ohánnesz és Emánuel személyében már két lelkésze volt.

Az akkori hiteles följegyzések szerint a *Chárib*, *Csiki*, *Diráczu*, *Eránosz*, *Ergán*, *Iszáj*, *Izsák*,

Kándra, Kátenszusz és Szolimán nevű örmény családokról történik említés. Azonban miként ismeretes, a tömeges betelepülés 1672-ben történt, midőn *Tánel* (Dániel) világi főnökük és *Zilifdár-Oglu Minász* püspökük vezérlete alatt 3 évi habozás után háromezer schizmatikus (eutychiámus hitelveket valló) örmény család lépett véglegesen I. Apafi Mihály meghívására Erdély földjére.

Eleinte Erzsébetvároson, Gyergyó-szentmiklóson, Görgényszentimrén, Felfaluban, Besztercén, Gyulafehérvárott, Bátoson, Kantán, Csíksomlyón, Petelén és másutt telepedtek meg, ősi szertartásuk számára elnyerve a szabad vallásgyakorlatot.

Apafi fejedelmet az örmények betelepítésével a török háborúk alatt pangásnak indult ipar és kereskedelem föllendítésének a szándéka vezette, miért is az örményeket nem késett kiváltságokkal felruházni.

Eközben 1684-ben jött Erdélybe a moldovai születésű, de Rómában tanult, apostoli lelkületű örmény-katolikus pap, bocsánci (botusáni) *dr. Verzár (Verzireszky) alias Verzereszkul Oxendiusz*, ki önfeláldozó kitartással két évi heves küzdelem után az egész magyar-örménységet püspökével együtt a katolikus egyház kebelébe térítette. Minász halála után a pápai szék *Verzárt* fáradozásainak megérdemelt jutalmául örmény püspökké nevezte ki, kinek első apostoli vikáriusi székhelye, híveinek Szamosújvárra történt átköltözéséig, hol elődje is lakott, Besztercén volt.

Ettől az időponttól kezdve az erdélyi örmény telepek története az ő atyai gondos kormányzásával és így az örmény-katolikus egyház történetével kapcsolódik össze. Oxendiusz elsősorban is az ő elszórtan élő híveit igyekezett egy középpontban csoportosítani és így eleinte Görgényt, hol neki is birtoka volt, szemelte ki erre a célra; utóbb azonban az egykori Gerla falu helyét találta alkalmasnak a Martinuzzi-vár tövében.

Innen származik a mai Szamosújvárnak Gyerlá oláh neve, melyet latinul Armenopolisnak, örményül pedig Hájákhágághnak neveztek, mely elnevezések szó szerint örmény várost jelentenek.

I. Lipóttól nyert engedély folytán 1700-ban kezdte meg *Verzár* püspök az örmények anyavárosa alapjának a megvetését. (*Mai román írásmód szerint; Gherla, németül Armenierstadt - a városmágtól északra a Martinuzzi által 1540-ben épített vár - a szerk. megjegyzése, 1999.*)

Mindenekelőtt magának építtetett házat, mely példát aztán hívei is követték. Természetesen Istenháza építéséről sem feledkeztek meg, és előbb a ma is még fennálló Salamon-templomot 1723-ban a Simay-család emelte, majd aztán 7 évvel később a főtéri székesegyházat építették. Erzsébetvároson is van egy családi templom, melyet a Török család építtetett.

Oxendiusz kezdeményezésére már 1700-ban megalakult az örménység fő foglalkozását alkotó szamosújvári tímár-céh.

Királyi kiváltságlevéllel 25 ezer forintért az örmények birtokába jutott a szamosújvári kincstári uradalomnak a vártól délre elterülő része, melyen *Verzár* püspök az új örmény várost alapította.

Másfél évtized múlva e helyen már 111 házas telket és 130 tímár mestert írtak össze az új város gyors fejlődésének bizonyosságául.

Örmény hívei anyagi és erkölcsi javának előmozdításán fáradozott a lelkes férfiú mindhalálig, ki 25 évi fáradhatatlan tevékenység után 1715-ben, 60 éves korában Bécsben éppen akkor hunyt el váratlanul, midőn az udvarnál, hol nagy kegyben állott, a legfontosabb anyagi ügyek rendezése és utódjának kijelölése céljából az örménység jövőjét és az örmény püspökséget biztosítani

igyekezett.

S jóllehet Oxendiusz halála óta a magyar-örmények egyházilag - miután a görgényi püspökválasztó gyűlés Rómára bízta az új örmény püspök kinevezését - ideiglenesen az erdélyi püspök joghatósága alá kerültek, máig sem szűntek meg sajátírítású püspöki székek betöltését szorgalmazni.

Városlapító főpásztoruk dicső emlékére pedig, és ezzel a betelepülés megörökítésére az utókor Szamosújvárott szobrot készülni állítani.

(folytatjuk) (Az "Arménia" 1913-as évfolyamából)

A természetes ásványvizek hasznosításának története Magyarországon

(Elhangzott a Fővárosi Örmény Klubban 1999. január 21-én)

Az ősi kultúrnépek fürdése gyakran a vallási kultusz része volt, de felismerték és értékelték a vizek gyógyító hatását is. Tudjuk, hogy egyes, főként szénsavtartalmú vizeket gyógyulás céljából ittak.

Történeti szempontból nézve nincs konkrét határvonal a gyógyvizek és az ásványvizek között. E vizek szétválása Magyarországon csak a XIX. század második felében kezdődött el és csupán az 1929. évi XVI. "Fürdőtörvény" határozta el véglegesen egymástól a gyógy- és ásványvizeket, és csak az 1986-ban kiadott egészségügyi minisztériumi rendelet tett különbséget az ásványvizek belső és külső felhasználása között.

Az 1929-es fürdőtörvény szerint az "ásványvíz az a víz, amelynek a rendes víztől eltérő vegyi összetétele, fizikai tulajdonsága és geológiai eredete van, és amely ennek következtében fokozottan üdítő, vagy az emberi szervezet életműködését előmozdító hatású.

A gyógyvíz az az ásványvíz, amelynek vegyi összetételénél vagy fizikai tulajdonságánál fogva gyógyhatása van.

Forgalomba hozni csak olyan ásványvizet (...) szabad, amelynek forgalomba hozatalát a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter megengedte.

A víznek ásványvízként vagy gyógyvízként való megnevezését a m. kir. népjóléti és munkaügyi miniszter engedélyezi."

Magyarországon az ásványvizet először a kelták, majd fejlett építészeti megoldásokkal a rómaiak hasznosították. (Budapest északi részén a romjaiban meglévő, egykor virágzó fürdőváros, Aquincum, amely a főváros III. kerületének része, tanúskodik erről.)

Nagy hatással volt a fürdőkultúrára a 150 éves török uralom (erre utalnak a máig is meglévő török eredetű budai fürdők), de befolyással volt a finn, a balti népek és az orosz fürdőkultúra is a hazai fürdőzésre. Ennek korai emléke a visegrádi reneszánsz stílusú királyi palota XV. századi szaunája.

Mint látható, a fürdőzés volt az ásványvíz-hasznosítás egyik módja, de a római vízhasznosításnak a világon több helyen még ma is látható monumentális emlékei, az aquaeductusok, a hazai emlékek sorában a nagyszerű forrás-foglalások muzeális maradványai (Aquincumi Múzeum) mind azt bizonyítják, hogy a forrás- és hévizek szorosan kapcsolódtak a római polgár napi életéhez.

A gyógyvizekről már Hippokratész is említést tesz (Kr.e. 470-377). Ő volt az első, aki a vizeket osztályozta (meleg - hideg; tiszta - zavaros; eső- és hóeredetű; forrás- és tengeri vizek).

A történelmi Magyarországon Georgius Wernher 1549-ben írott munkája* volt az, amely elsőként ismertette a hazai hőforrásokat és filrdőket, külön említve a hidegvizű gyógyforrásokat. Könyvében utal a gyógyvizek fogyasztására is, ami azt jelenti, hogy Magyarországon már a XV – XVI. században elsősorban gyógyulásuk érdekében isszák a betegek az ásványvizet. Ebből a korból származó metszeteken ivó jeleneteket is látunk. (Ilyen pl. a magyarországi születésű nürnbergi Albrecht Dürer *Férfifürdő* című rézmetszete.) Wernher elsőként ismertette a magyarországi hőforrásokat, így Budát, Esztergomot, Pöstyént, Selmechányát, a Szepességet, stb... (utóbbiak 1920 óta Csehszlovákiához, jelenleg Szlovákiához tartoznak).

Említenünk kell Paracelsus munkásságát, aki járt Magyarországon és jelentős hatása volt a magyarországi kémia, ezen belül a gyógyvízelemzés fejlődésére.

Az első hazai vízelemzések a XVIII. század elején készültek, amikor Mária Terézia elrendelte 1763-ban a vizek vizsgálatát és kötelezte a magyarországi megyék, városok orvosait, hogy írják össze az ásványvizeket, vegyelemezék, állapítsák meg gyógyhatásukat.

Az első, többé-kevésbé korszerű analízist Stocker Lőrinc, Buda város fizikusa készítette a budai ásványvizekről 1721-ben. (Ekkoriban a Duna két partján álló város, Buda és Pest még nem egyesült - erre csak 1873-ban került sor.) Stocker készítette az első budai fürdőkalauzt.

Fontos megemlíteni Torkos Jusztus Jánost, aki Pozsony** város főorvosa volt és jól felszerelt laboratóriumában már igen pontos analíziseket készített.

Talán ebben az időszakban foglalkoztak legtöbbet ásványvizeinkkel; orvosok és vegyészek egyaránt feladatuknak tartották az ásványvizek hasznosítását és keresték a vizek gyógyító hatását. Sajnos, számos forrás, amely híressé tette a hazai fürdőzést és ásványvízkultúrát, olyan területeken található, amelyek azóta nem tartoznak Magyarországhoz, hiszen elsősorban Erdély és a Felvidék*** ásványvizei képezték vizsgálat tárgyát. A vizsgálatok, elemzések kisebbik része a budai vizekre vonatkozott, és néhány, ma is ismert ásványvízre, mint pl. a balfi víz. (Balf az osztrák határ közvetlen közelében fekvő, gyógyfürdőjéről és ásványvizéről a római kor óta ismert település.)

A XVIII-XIX. században Kitaibel Pál (1757 -1817) professzor elsőként vizsgálta az ásványvíz környezetének földrajzi, kőzettani, stb. tulajdonságait, ezután következett a víz fizikai sajátosságainak vizsgálata (szín, átlátszóság, hőfok, fajsúly, szag, íz). Kitaibel ismerte fel elsőként a geológia, kémia és balneológia szoros egységét.

Az 1820-as évektől kezdve Priessnitz és Kneipp hatására Magyarországon is *divattá* válik, hogy a vizet gyógyászati célra felhasználják.

A XIX. század első felében megszületett a Magyar Tudományos Akadémia, amely a magyarországi ásvány- és gyógyvizek hasznosítására pályázatot hirdetett. Ezt Török József nyerte meg 1859-ben kiadott „*A két magyar haza elsőrangú gyógyvizei és fürdőintézetei*” című összefoglaló értekezésével. Azon túl, hogy csoportosítva leírja a Magyarországon és Erdélyben található ásványvizek összetételét, a felhasználásra is javaslatot tesz. A munka komoly értéke, hogy ásványvizeink bibliográfiáját - a magyar és idegen nyelven írott műveket egyaránt - tartalmazza a könyv.

Chyzel Kornél 1886-ban monográfikus feldolgozásai mellett elkészítette "Magyarország gyógyvizeinek és ásványvizeinek térképé"-t, amely 300-nál is több lelőhelyet ismertet.

A vízelemzéseket végző vegyészek közül meg kell említenünk Than Károlyt, Hankó Vilmost, Weszelszky Gyulát és Lengyel Bélát. Ez utóbbi irányította a hazai és import ásványvizek

ellenőrző vizsgálatát végző elemző-állomást.

Az 1900-as évek elejével kapcsolatban a fürdőhelyekhez kötött ásványvíz-fogyasztásról kell beszélnünk, hiszen Magyarország a fürdőhelyek országa volt. 1911-ben a "Magyar Fürdőkalauz" 86 olyan helyet említ, amelyeknek ásványvizét itták is.

Ekkoriban a világhírű Saxlehner-féle *Hunyadi János keserűvízből*, amelyet a kor legnevesebb vegyészei (a német Liebig, Bunsen, Mohr, Fresenius és a magyar Balló) elemeztek - a feljegyzések szerint - évente 13 - 15 millió liternyi exportáltak. Amerikától Japánig, az akkori idők legmodernebb gépeivel palackozva.

Különleges helyet foglal el az ásvány- és gyógyvízfeltárás történetében a Budapest pesti oldalán folytatott, kilenc és fél évig tartó városligeti fúrás, amely Zsigmondy Vilmos nevéhez fűződik. A 970 és fél méter mély kút akkoriban Európa második legmélyebb kútja volt, amelynek percenkénti 500 literes vízhozama (74 Celsius-fokos hőjével) szenzációnak számított. Erre a vízbázisra települt 1913-ban az ország egyik legszebb fürdője, a Széchenyi. Az 1938-ban fúrt, 1256 méter mély Szent István-kút már percenként 4 ezer literes hozamot biztosított 77 Celsius-fokos vízből, s ezzel a gyógyvízzel a környezetében lévő gyógyfürdők távvezetékös hévízellátását is biztosította.

dr. Borszéki Béla

* "Hypomnematum de admirandis Hungariae aquis Basiliae" -1551 Vienna

** Pozsony (németül *Presburg*) magyar királyi koronázó város volt, mai neve *Bratislava*, Szlovákia fővárosa

*** Az első világháború utáni *trianoni békeszerződés Romániának, illetve Csehszlovákiának juttatta.*

Elődeink történetéből.

Az „Ellenzék” tudósítója kérdést intézett *Issekutz Viktor dr.* erzsébetvárosi ügyvédhez, az erdélyi örménység egyik vezéregyéniségéhez, aki a következő nyilatkozatban utasítja vissza a románok nyilvánvaló tendenciájú próbálkozásait:

„Másfélszázad óta hő vágya az erdélyi örmény katolikusoknak az örmény püspökség visszaállítása, hogy a jövő számára biztosíthassa össz örökségének, az örmény rítusnak fennmaradását. Most e vágya teljesebbé megy ... Miért állítják ma vissza az örmény püspökséget? Azért, hogy a magyarságot gyengítsék, hogy az örmény katolikusokat a magyarság testéből kiszakítsák és elnemzetlenítsék. Az örmény katolikus püspökség joghatósága alá tartozó örmény katolikusokat az államhatalom örmény nemzetiségűnek fogja tekinteni, s e ténynek minden következményét szigorúan keresztül is viszi.

Kívánni fogja, hogy az örmény katolikusok, kiknek anyanyelve, kultúrája, szokása, erkölcsi felfogása, érzelme, szóval mindazok a tényezők, amelyek a nemzeti hovatartozandóság tekintetében döntő tényezőkként szerepelnek, magyarok s ennél fogva a magyar nemzet részesei, gyermekeiket örmény és román nyelvű iskolákban taníttassák, mint ahogyan e követelményt a zsidósággal szemben már fel is állították. Követelni fogja, hogy az örmény katolikusok magukat minden magyar nemzeti szervezettől távoldartva, örmény nemzeti alapon szervezkedjenek.

Hogy alakulna a helyzet a gyakorlatban? Eltekintve attól, hogy a szétszórtan élő örmény katolikusok nagy számban felekezeti iskolákat anyagi feltételek hiányában nem létesíthetnek, mi célja volna az örmény nyelven nem beszélő magyar gyerekeknek örmény iskolában való taníttatásának? Mit fognak e nyelvel a román állam keretében elérni? .. Nyilvánvaló a cél, hogy a magyar gyerekek román nyelvű iskolában tanuljanak és egy-két generáció után elrománosodjanak. A netán létesítendő örmény nemzeti szervezetet ugyancsak e sors érné, rövidebb-hosszabb időn belül. Az a néhány ezer emberből álló sziget sokáig magát nem tarthatná, a román tengerben csakhamar eltűnne.

Ezért kedves a román kormány előtt az örmény püspökség visszaállításának gondolata. E cél érdekében - az a meggyőződésünk - anyagi áldozatra is hajlandó volna. Ily anyagi áldozat alatt a püspökség fenntartási költségeinek viselését értjük, amelyre az amúgy is leszegényedett hívek képtelenek volnának.

Azért félünk attól, ami után eddig vágyakoztunk, azért alapos az aggodalmunk, mert annak a kormánynak az akaratával történik, amely kormánytól - eddigi magatartásából ítélve - mi jót sem várhatunk.

Hogy ki kezdeményezte az örmény püspökség visszaállítását, nem tudjuk. Azt azonban tudjuk, hogy minket meg nem kérdeztek, minket meg nem hallgattak. Azt is tudjuk, hogy a szentszék a mi speciális helyzetünket nem ismeri, egyébként is csupán egyházi és nem nemzeti szempontok által irányíttatja magát elhatározásaiban.

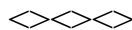
Minket azonban kettős szempont vezet. Az egyik a vallási, a másik nemzeti:

A kettős örökség. E kettő, eddig békében, testvéri szeretetben megfért együtt. Egyformán is éreztünk, neveltük és ápoltuk lelkünkben. Nem tettünk soha különbséget köztük. Nem helyeztük egyiket a másik elébe. Ne állítsák most e kettőt - vallásos hitünket és nemzeti érzelmeinket - szembe egymással! Ne kívánják, hogy egyiket a másik rovására megtagadjuk! Mert ha kényszerítenek reá, nem fogunk habozni a válasszal: Ezt szeretnők, ha a római szentszék tudomásul venné, ezt mondtuk volna meg, ha megkérdeznék minket.

Üdvözljük, örömmel vesszük az erdélyi örmény püspökséget, ha ez az örmény rítus fenntartásának biztosítását célozza csupán, és nemzeti hovatartozásunk megváltoztatásához segédkezet nem nyújt és e tekintetben intézményes biztosítékokat nyerünk.

Az elnemzetlenítés, románosítás szolgálatában álló örmény püspökségtől elfordulunk, minden erőnket ezzel szembeállítjuk, nemzeti létünket minden eszközzel, ha kell vallásunk feláldozásával is – megvédelmezzük!”

= Örmény püspökség Erdélyben = *Dési Hírlap* 1924. augusztus 6.

Gondolatok egy választás után

Mottó: "Én nem vagyok cimborá, én Nazarján Hamlet vagyok" (elhangzott 1999. január 3-án)

Az 1999. január 3-án lezajlott országos örmény kisebbségi választások a bejutottak számára sem valódi, inkább pyrrhusi győzelem.

Ha az előző négy évet tekintjük, A.A. elnök működésének legfontosabb eredménye - az 1994-ben egységes örmény közösség szétverése - befejeződött. (Jobb helyeken az ilyen eredményt felmutató vezetőt, edzőt, menedzsert azonnal menesztik.) Még kezdetben, 1994-ben az Arménia Népe több ízben jelentetett meg történelmi összefoglalót a magyarországi örményekről. Ezekben, kivétel nélkül három történelmi rétegről volt szó: az erdélyi magyar-örménységről - jóformán az egész anyag-, végül 2-3 sorban megemlékeztek az első világháború után, meg az utóbbi években Magyarországra érkezett örményországi bevándorlókról. Ma már mindezt ugyancsak az Arménia Népe körei tagadják, mert másképp nem találnák helyüket a hazai örménység társadalmában és különösképp vezetőségének teljes bitorlásában.

Az Arménia Népe képviselői és szószólói valóban a legteljesebb tudathasadásban szenvednek.

Ennek eddigi jelei:

1. **Az országos választások előtt:** a legkülönbözőbb elveket vallották annak érdekében, hogy az erdélyi magyar-örménységet képviseleti jogaiktól (esetleg) megfoszthassák: *elsősorban:* "Nincsenek keleti vagy magyar, sőt még kevésbé erdélyi magyarörmények - hanem csak örmények."

másodsorban „Aki nem beszél örményül, ne lehessen képviselő sem” - ezt sajnálatosan épp a színmagyar, de örményül kitűnően beszélő képviselőjük írta le saját lapjukban, aki mellesleg az országos választásokon a legtöbb szavazatot kapta. (Őt Egyesületünk testületileg támogatta!) Kérdés - Ő lesz-e az új elnök, vagy a majdnem fele annyit begyűjtő exelnök? Mindkét eset rendkívül furcsa lenne - magyar származású, kirekesztő indulatú elnök - a voksok száma alapján-, vagy bukott elnök - feleannyi támogatással ?)

harmadsorban "A magyar származásúaknak nincs helyük az örmény képviselők között" szöveget a vélemény A.A. úr és D. T. úr (Etnikai Hivatal elnöke) részéről.

A január 3-án "bealakított" országos örmény önkormányzat testülete az Arménia Népe teljes győzelmével zárult. Lássuk az előbbiekhöz képest, saját valóságukat, melyet *egyedül saját maguk saját köreiken belül kényszer nélkül* alakítottak ki:

1. Az Arménia Népe saját voksai a következő sorrendet hozták:

Moldován Stefánia	77
Bánki - Magyar Attila	76
Dr. Malhazian	76
Zárugné Tancsin K	76
Nazarjan Hamlet	74
Diramerján Viktor	72
Krajcsír Piroska	70
Badaljan Edvárd	69
Peltekian Aram	68
Sólyomvári György	66
Avanesian Alex	66
Aján Gergely	65
Nuridsány Zoltánné	65
Zachariás Klára	65
Nzsdeján Siuren	65
Detre Kamilla	65
Garaguly István	64
Váradiné M.	64

Szatmári József	61	
Jengibarjan M		61
Szárkiszján Ádám	52	
Gogescu László	42	
Akopján Nikogosz	22	

Ez azt jelenti, hogy nemcsak négy emberét áldozta (volna) föl az Arménia Népe, hanem megmutatja az Egyesületen belüli konfliktusokat.

2. A 23 Arménia Népe országos képviselő tag közül 10 keleti, hét magyar (!) és 6 magyar-örmény. Tehát 13-an, bár nem keleti örmények, de őket megbízhatóknak tartják, ők "cimbora", vagy taktikai okból megtűrték. Ők 56 %-ot képeznek.

3. Ezen 23 vezető közül remélhetőleg 11-en beszélnek az örmény nyelvet (annak keleti változatát!), tehát 12-en, ugyancsak saját egyesületük szerint, nem jogosultak képviselők lenni. Ez is a többség, hisz ők 52 %-ot alkotnak a testületen belül.

4. Szerintem minden országos képviselőt, ki 74 szavazatnál kevesebbet kapott az előbb említett listám szerint, saját testülete, az Arménia Népe szavazta le.

Mindebből egy pillanatnyi taktikai kompromisszum derül ki, melynek egyetlen célja a hatalom minden áron való megőrzése és vele együtt az anyagi lehetőségeké is. A hataloméhség saját keleti bajtársainak feláldozásával is járt. De benne van a rettegés is, a félelem, amit a haszon elvesztése jelentene. Egyik főbb vezetőnk, valószínűleg izgalomban, elfelejtette úgy az örmény, mint a magyar himnusz szövegét, dallamát, így összeszorított szájjal kellett végigszenvednie mindkettőt a választás nyitányaként. Jogos félelem volt, hisz valójában nem is nyertek. Csak külső és jogtalan beavatkozás tudott segíteni rajtuk.

Maga az Arménia Népe is jogtalanak és nemkívánatosnak tartja a jelenlegi országos választmányt. *Jogtalanak*, hisz elnökünk a Népszava 1998. december 15.-i számában úgy nyilatkozott, hogy szerinte a 25 örmény kisebbségi önkormányzat közül 15 (!) kétes identitású. Sajnos nem nevezte meg ezeket, pedig 75 örmény kisebbségi képviselőt érintő minősítés. Nélkülük pedig, szavazataik, *jelenlétük* nélkül ma nem lenne országos örmény önkormányzat. Érdekes állapot ez is, hisz a jogtalanak minősítettek között *legalább 30 Arménia Népe képviselő* is van!

Másfelől D. T. úr - a Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Hivatalának elnöke: „találkozóra hívná azokat a képviselőket, akiknek kisebbségi származásával szemben kételyek merültek fel.” Arról nem is beszélve, hogy ez a fenyegetés a választás előtt és azt befolyásolni képes lehetett volna. A Magyar Köztársaság alkotmánya 70. par. 1. pontja szerint: "A Magyar Köztársaság területén élő minden nagykorú magyar állampolgárnak joga van ahhoz, hogy az országgyűlési és a helyi önkormányzati, továbbá a kisebbségi önkormányzati választásokon választható és választó legyen..." Ugyanakkor az 1993. LXXVII t. II. feje. 7. par.1. pontja szerint: " Valamely nemzeti és etnikai csoporthoz, kisebbséghez való tartozás vállalása és kinyilvánítása az egyén kizárólagos és elidegeníthetetlen joga. A kisebbségi csoporthoz való tartozás kérdésében *nyilatkozatra senki sem kötelezhető.*" Sőt, ugyanitt a 2. pont kimondja: „A nemzeti és etnikai önazonosságához való jog és ilyen kisebbséghez való tartozás vállalása és kinyilvánítása *nem zárja ki* a kettős vagy többes kötődés elismerését.”

Sebaj, ha Toso úr nem ismeri, és nem akarja betartani hazánk törvényeit! Úgy sem velünk kell kezdenie, hanem az Országos Örmény Önkormányzat mostani képviselőivel: a listavezető (115

szavazattal rendelkező) Krajcsír Piroskával, Bángi-Magyar Attilával, Zárugné Tancsin Katalinnal, Zachariás Klárával, Detre Csabánéval, Váradinéval, Nuridsány Zoltánnéval és Szatmári Józseffel. Ha majd ők elszámoltak örménységükkel a nemzeti, nemzetiségi és faji hovatartozást vizsgáló, faggató igen magas bizottság előtt, majd marad időnk elgondolkodni - elmegyünk-e vagy sem erre a "találkozó"-ra.

Már az sem kérdés, mi szükség volt ránk, hisz többszáz éves ittlétünk jogalapja az egyedüli magyarázat. Érdekes hogy elődeinkkel szemben, kik jó szívvel vállalták a magyarsággal való sorsközösséget, a mostani bevándorlók nem is akarják elsajátítani azon ország nyelvét, kultúráját, melybe jöttek, törvényeiktől pedig eltekintenek. Kérdés, akkor miért is ezt az országot választották? Mert tény, hogy Svájc jóval gazdagabb, de ott kisebbségi önkormányzatot sem lehet finanszírozni az állam pénzéből. Igaz, ott a bevándorlók legalább 12 évet várnak az állampolgárság elnyeréséig, közben folyton figyelik a postáját, telefonját, utazásait, baráti kapcsolatait. Mert amennyiben netán túl erősen kötődne elhagyott korábbi hazájához, még 12 év után is kétséges lehet az áhított állampolgárság elnyerése, mely nyelvismerettől, történelem- és alkotmányismereti vizsgáktól is függ!

Többé ne foglalkozzunk az Országos Önkormányzattal, hisz semmilyen formában nem képviselik azon magyar állampolgárokat, akik magyar-örményeknek vallják magukat. Maga D. T. úr biztatott erre: " Az Országos Kisebbségi Önkormányzatnak el kell határolódnia a nem kisebbségieket csoportosító testületektől". Mi van feljebb, az országos testület vagy maga a választó nép? Váltuk le, határolódjunk el a hazai kb. 10.000 magyar-örménytől? Inkább fordítsuk meg: egyértelműen határolódjunk el ettől az Országos Önkormányzattól.

Lényegesebb: irigylem Dávid Csaba barátomat, irigylem legutóbbi szép írása miatt és teljes szívemmel csatlakozom a benne foglaltakhoz. Nézze el ezt nekem, hisz magam is ugyanazt éreztem január 3-án: azokkal vagyok együtt, akikkel együvé tartozom. Nem most először, de remek, lelkesítő érzés, melyet mindenkinek ezúttal is szeretettel megköszönök. Ezen érzés pedig - a mi jövőnk garanciája.

Budaörs,1999. január 20.

Fancsali János

<><><>

Főszerkesztői megjegyzés.

Tudni kell, hogy az EÖGYKE képviselői mindkét alkalommal a fővárosi választás helyszíne közelében gyűltek össze és várták kiküldött képviselőtársuk hívó szavát (telefonon). Sajnos, mint később megtudtuk, A.A. úr előző este körbetelefonált és lemondta saját képviselőik megjelenését, tőle megszokott módon, az EÖGYKE-re hárítva a felelősséget. E magatartást csak úgy tudjuk kommentálni, hogy A.A. úr nem tartotta kívánatosnak, még a saját ANKE jelöltjei közül sem egy esetleges ellenzéki Fővárosi Örmény Önkormányzat megalakulását. "Sajnáljuk" azon ANKE képviselőket, akik elestek az A.A. úr által nekik ígért fővárosi elnöki, elnökhelyettesi posztól, fővárosi képviselőségtől.

<><><>

Két megoldás van...
avagy: „ezek a hálátlanok”

Az alcímben szándékos az idézőjel. Nem én mondom. Nem Te mondd... és nem ő mondja. Hanem, sajnos, bárki.

Mondhatják. Ha pedig mondhatják, akkor legalábbis gondolni fogják. Hiszen mi mást gondolna az állampolgár: **mi** létrehozunk **nekik** egy kisebbségi törvényt, zeng a világ tőle, Hencidától Bonchidáig, annyira eurokonform, annyira jogszerű, stb.! (Quod libet: kiegészíthető számos szóbuzgárral.) Aztán jönnek **ezek**...

Vagyis, dehogy jönnek, el sem jönnek.

Én, Te, ő... a mi állampolgári, adófizetői pénzünkből játszhatják az eszüket ezek, a... kik...? Én játszom Veled? Te vele, ő mindkettőnkkel...? ne folytassuk: szkizonfrénia. Hiszen én, adófizető magyar állampolgár fizetek, hogy valaki a pénzemen szórakozzon... az egyszerű **választó** "belelép a buliba", ikszel valami neveket október 18-án azon a lepedőn. És az, akit ikszelt, oda se dugja az orrát a választásra.

Lehet, hogy én magam packázok velem? Karinthy után szabadon; **álomban két kisebbségi képviselő voltam és rugdostam engem...?**

Kedves Olvasó, ne higgye, hogy szavakkal játszadózom. A valóság minden képzeletet felülmúl. Nem ártatlan viccelődés, ha fölteszem a kérdést: hogyan lehet a 83 kevesebb kettőnél? Hogyan? Egyszerűen: csak február 4-e kell hozzá. Meg előtte január 12, az első fővárosi választás... még előtte január 3, az országos választás... még előtte sajtóhadjárat...meg még előtte, meg előtte... csak már egyszer arra gondolnánk, hogy utána...**UTÁNA MI LESZ?!**

1999. január 12-ére a Fővárosi Választási Iroda meghirdette a 83 fővárosi örmény kisebbségi elektor gyűlését, amelyen megválasztják a Fővárosi Örmény Kisebbségi Önkormányzatot. A meghívottakból hárman jelentek meg. (A törvény szerint az érintettek 75 %-nak jelen kell lennie, hogy az ülés érvényes, azaz **határozatképes** legyen.) Újabb időpont (törvény szerint utolsó): február 4. Megjelentek ketten.

Hát igen: ezek a mi pénzünkre játszanak, jópofiznak. És én benne vagyok. Te, kedves EÖGYKE-társam, benne vagy. Ő, akinek az egészhez semmi köze, (nem is törődik azzal, hogy mi az örmény, mi az EÖGYKE, mi az akárm...), ő is benne van.

A **magyar társadalom választásain mandátumhoz jutott** örmény kisebbségi képviselő hosszadalmas, izléstelenül egyoldalú harcikalásokat látott, amelyek azért undorítóak, mert a hatályos törvény ellenében ("aki ahhoz a nemzetiséghez tartozónak vallja magát") igen régi emlékeket ébresztettek. Hiszen a **megfoghatatlan** faji-származási hovatarozást a **megfogható** "te nem vagy az én hívem"-féle huzakodással keverték össze. (Lásd: "ki az örményebb nem-örmény"...))

Aztán jött az OÖÖ választása... A konszenzuskeresés, a lehetséges egyetértés teljes hiánya nélkül a - látszatra, százalékosan - erősebb oldal részéről.

Emlegetni sem érdemes (de valós) hatalomvágyak, rettegés a bukástól, még nagyobb rettegés attól, hogy valaki másként gondol valamit... tehát lehengetés, kamarillapolitika, számszerű demokrácia. A számszerű demokrácia pedig félkarú rabló (tetszik tudni, az a bizonyos automata, amelybe csak bedobjuk a pénzt, mert nyerhetnénk, de ki van számítva, hogy véletlenül sem nyerhetünk).

Fél itt valaki? Igen, szemmel láthatóan fél.

Mitől? Attól, hogy megalakul egy Fővárosi Örmény Kisebbségi Önkormányzat X számú taggal, amelyből néhányan ellenzékiek lesznek?

Magyarán: 100 %-os támogatás helyett csupán X mínusz Y mennyiségű lesz a támogatás...? Pedig milyen jó, kis autorikus menetrend az, amikor nincs **ellenőrzés** ("ezek folyton

akadékoskodnak"), csupán alattvalói hódolás!..."Jajistenem, képviselőtársaim a körmömre akarnak nézni!" Hát ennyire gyenge a dolog, hogy néhány ellenszavazattól is rettegünk, miközben sokmillió magyar adófizető pénzét költjük? (Óóó... csak ki ne mondja az ember, a magamfajta vénülő, mennyi történelmi képzettársítás merül fel benne ilyen rettegések láttán...)

Esetleg félt másvalaki: a másik oldal? Ezért nem ment el az elektori gyűlésre...? Végülis... lehet! Nono, de ki az a mazohista ökör, aki élvezi, ha meg sem hallgatják, csak vigyorogva leszavazzák? Talán az EÖGYKE listáján bejutott "mindenféle örménytelen elemek" vágytak erre? Hát...bizonyosan nem. Akár ezt is gondolhatnánk.

Csakhogy, az a bizonyos "örménytelen elem", az alig 30 %-ot kitevő EÖGYKE-listán indulók és velük egyetértő néhány más képviselő a 75 %-os, (érvényes) jelenléte hogyan biztosítható volna? Az érvényes létszámhoz meglehetősen sok hiányzott, ha egyszer a 83-ból január 12-én **hármán**, február 4-én pedig **ketten** jelentek meg...! Nem különös? Ki félt elmenni? Ki akarja lenyúltni a lenyúlhatót? Két megoldás van...

(Na, ne...! Ne csináld, haver! Így mondják manapság, Budapesten. Igaz, hogy ez magyarul van, argóban. Kárpátmedencéül.)

Dávid Csaba

Kedves Barátom !

Az Úr születése után az 1999. év fürgeteg havának 21. napján megtartottuk az idei első klubnapunkat. Reméltem, hogy köztünk leszel, de csalatkoztam, ezért ismét beszámolok a kellemes délutánról.

Mivel fürgeteg hava már a Vízöntő csillagképebe fordul, mi is e jegynek szenteltük a műsort.

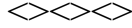
Először - nyitányként - Susányiné Koch Judit, a tőle megszokott alaposággal, felidézte a Biblia minden vízzel foglalkozó részletét.

Dr. Borszéki Béla György igazi élvezetet szerzett a könnyed hangon, közérthetően tartott előadásával, amely vizeinket ismertette. Ismét rádöbbenhettünk arra, hogy mennyi kincs rejlik itt, e kis hazában a föld alatt. Ügyes gazdálkodással, megfelelő hírveréssel igazi gyógyüdülővé válhatna sok szép tájunk. Ásvány- és gyógyvizeink megállják a versenyt a külföldi vizek között is. De azt is megtudhattuk, hogy a pesti víz iható! Nem ártalmas az egészségre! Ez mindenestre megnyugtatót mindenkit. Ehhez a témához kapcsolódott "A Margit-szigeti fürdők használatánál megfigyelendő általános szabályok" című fejezet, amelyet Törs Kálmán 1872-ben írt Margit-szigeti ismertető könyvéből olvastam fel. Természetesen ez még a hajdani gyönyörű Margit - fürdőhöz kapcsolódott, amelyet Ybl Miklós épített 1868-1870 között. A szép, romantikus stílusú épület megsérült ugyan az ostrom alatt, de nem annyira, hogy le kellett volna bontani. Mégis ez lett a sorsa.

A prózák között Handel Vízi zenéjéből halhattunk részleteket és háziasszonyunk Kányádi Sándor két versét, a Csukás tó, valamint a Jön január címűt olvasta fel.

Végül, de nem utolsó sorban megemlékeztünk a Himnusz születésének 126. évfordulójáról. Ez a nap (Január 22) egy idő óta a Magyar kultúra napja. Te bizonyára tudod, de azért ide írom, hogy ezt megelőzően a Boldogasszony anyánk kezdetű szép énekünk volt a himnuszunk. Kölcsey Ferencre emlékezve a Szép Erdély című versét mondtam el. Az est hangulatát a választásokhoz fűződő megbeszélés sem tudta elrontani, mert az a lényeg, hogy vagyunk, élünk és dolgozunk.

Szeretettel üdvözl *Iona*

Évforduló

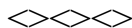
Évfordulót ünneplünk 1999. február 14-én. Két évvel ezelőtt 23 alapító taggal megalakult az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület, hogy örmény közösségünkön belül erdélyi magyarörmény ellensúlyt képezzen az elsősorban keleti-örmény vonalvezetésű Arménia Népe Kulturális Egyesület mellett. Egyesületünknek ma már 155 tagja van és igen komoly eredményeket ért el az elmúlt két év alatt.

- **A legfontosabb sikerünk, hogy talpon maradtunk, sőt fejlődöttünk, közösségi életet teremtettünk, minden támadás (sajtó és személyes), gáncsoskodás ellenérc.** Hogy ez megtörténhetett, abban jelentős szerepe van annak a szellemi kisugárzásnak, amelyet Erdélyből kapunk. Köszönjük. Részben ez segített átvészelni a rágalmozásokkal, támadásokkal teli időszakot, amelyben megpróbálták anyagilag is megfojtani bennünket, illetve ellehetetleníteni tevékenységünket. Szerencsére támadóink mellett akadtak támogatóink is, így folytatni tudtuk rendezvényeinket, megjelentettük kiadványainkat, programokat, utakat szerveztünk Erdélyben és Magyarországon. Tehát élünk.
- **Erkölcsei győztesei lettünk a választásoknak.** A választásokon sikeresen szerepeltünk, 24 budapesti és 10 vidéki képviselőnk került megválasztásra az 1998 október 18-án lezajlott választásokon. Ezzel bebizonyítottuk - igen széles ellenreklám ellenében -, hogy vagyunk. Nyíltan vallottuk, hogy magyarok vagyunk örmény gyökerekkel és lehetőséget, életteret kaptunk a választópolgároktól jövőnk biztosítására. Itt nem álltunk meg. Megpróbáltuk megreformálni a kisebbségi önkormányzati munkát. Sajnos az Országos Örmény Önkormányzat megválasztásakor tervezett korszerűsítő javaslatainkat (múlt számunkban részletesen beszámoltunk róla, hogyan kívántuk a kisebbségi törvény komoly hiányosságait megoldani) az Arménia Népe vezetése nem kívánta megtárgyalni. Sajnos törekvéseinket az Országos Választási Bizottság és a Nemzeti és Etnikai Hivatal sem támogatta, így javaslatainkat közvetett módon közösen megbuktatták. Arról is beszámoltunk, hogy fellebbezésünket a Legfelsőbb Bíróság elutasította, bár jobbító szándékunkat és pozitív céljaink szükségszerűségét nem ellenezték, ezek megtárgyalásának lehetőségét nem tartották kizártnak az elektori gyűlésen. A Bíróság mégis félt állást foglalni az OVB és a Kisebbségi Hivatal ellen, ezért lényegében "formai" okok miatt utasította el kérelmünket. Félték a precedenstől, hogy ötleteink alkalmazása esetleg lavinaszerűen más kisebbségeknél is megreformálja a jelenlegi vezetést, kiküszöböli a törvény meglévő hibáit, átmenetileg. Büszkék lehetünk arra, hogy legalább megpróbáltuk és így tiszta lelkiismerettel kezdjük az előttünk álló négy évet. (A nagy politika megbuktatta lelkes csapatunk jobbító kísérletét.) Az idő még nem érkezett el. Az 1998. évi választásokat a számszerű vereség ellenére erkölcsi győzelemnek tekintjük.
- Létünk az erdélyi magyarörmény vonal túlélésének zálogává vált. Közvetlenül azért, mert e területen tevékenykedünk (közösségteremtő rendezvények, kiadványok). Közvetve azért, mert létünk önmagában is fenyegetettséget, konkurenciát jelen az Arménia Népe Kulturális Egyesület számára. Így kénytelenek ők is dobni valamit a kihunyni készülő magyarörmény közösség paraszára (nemcsak a választásokat megelőző időszakban). Létünk az erdélyiek számára sem mindegy, mert mi magyarok vagyunk örmény gyökerekkel, és Erdélyben az örménység kérdése egyúttal a magyarság kérdése is.

Kicsit önző módon, további sikeres éveket kívánunk magunknak, az Erdélyi Örmény Gyökerek

Kulturális Egyesületnek, pártoló tagjainknak, hogy hosszú ideig biztosított legyen az erdélyi magyar-örmény közösségünk jövője.

(Szerkesztőség)

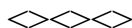
Január 22. A Magyar kultúra napja

Kölcsey Ferenc

(Elhangzott a Főv. Örmény Klubban 1999. jan. 21 -én)

A szilágysági Sződemeteren született 1790-ben. Családja a magyar nemesség legégibb törzséhez tartozott és századokon át a haladás ügyéhez mindenkor hű, harcos szellemű protestáns köznemesség soraiban állott. Ez az egyik forrása Kölcsey emberi és írói öntudatának: *Büszke magyar vagyok én, keleten nőtt törzsöke fámnak, nyugati ég forró kebelem nem tette hideggé !* - írta nevezetes töredékében.

A "HIMNUSZ a magyar nép zivataros századaiból" című verse *Erkel Ferenc* megzenésítésével nemzeti Himnuszunk, nemzeti imánk lett. 1823. január 22-én tett pontot a végére. Ez a nap - egy pár év óta - a Magyar kultúra napja. De akkor lenne igazán méltó a megemlékezés, ha a magyar kultúra napja lenne az év mind a 365 napja.

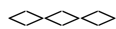
Pályázati felhívás

A II. ker. Örmény Kisebbségi Önkormányzat az 1848-49-es szabadságharc 150 éves évfordulója alkalmából pályázatot hirdet az 1848-49-es szabadságharc örmény származású hősei, résztvevői emlékhelyeinek felkutatása tárgyában. Magyarországi és erdélyi pályázók jelentkezését várjuk. Előnyben részesítjük a II. kerületi emlékhelyek felkutatásáról szóló pályamunkákat.

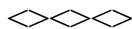
A pályázat benyújtási határideje 1999. március 15., név és lakcím megjelöléssel a II. ker. ÖKÖ címén, elbírálási határideje 1999. április 15.

A pályázat nyilvános eredményhirdetésekor az első helyezet 30.000 Ft, a második helyezet 20.000 Ft, a harmadik helyezet 10.000 Ft díjazásban részesül.

Érdeklődés: Bp. II. kerületi Örmény Kisebbségi Önk. (1024 Bp. Mechwart liget 1.) II. ker. Örmény Kisebbségi Önkormányzat.

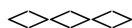

dr. erzsébetvárosi Szentpéteri János és felesége 1999. március 6-án délután 4 órakor tartják gyémántlakodalmukat a főti katolikus templomban.

Emléktúra gróf Széchenyi István halálának 139. évfordulója alkalmából Budapest - Bécs - Döbling

Indulás 1999. április 10-én, szombaton reggel autóbusszal (visszaérkezés az este). Részvételi díj 3500 Ft. Jelentkezés a klubban vagy egyesületünknel.

Szerkesztőségi felhívás

Folytatjuk a megkezdett "Elődeink" sorozatot, örmény közösségünk nevezetesebb, érdekes személyeiről.. E sorozatot az olvasók írják, akik beküldik szerkesztőségünkbe a családjukban élt "nagy öregek" történeteit. Várjuk írásaikat.

Könyvek, kiadványok

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Füzetek 1998. évi összesítő kiadása után az EÖGYKE 2 éves születésnapja alkalmából megjelent a Füzetek 1997 évi számainak könyv formája is. Az 1997. és 1998. évi összeállítás együttesen 1500 Ft-ért megvásárolható.

Az Erdélyi Örmény Múzeum sorozat keretében megjelent Fancsali János: Viski János fiatalkori évei című könyve, 600 Ft-ért kapható egyesületünknel,

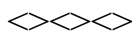
Szongott Kristóf: "Szamosújvár szab. kir. város MONOGRÁFIÁJA" sorozat (reprint):

első kötet 1200 Ft,

második kötet 1500 Ft

negyedik kötet 1000 Ft

Szongott Kristóf: A magyarhoni örmény családok genealógiája 800 Ft.

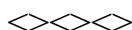

Köszönetek

Köszönet Csernovics-né Kövér Annának (USA) a szamosújvári közösség részére eljuttatandó használtruha adományáért (tavasszal fogjuk továbbítani).

Köszönetet mondunk a Terézvárosi Örmény Kisebbségi Önkormányzatnak, hogy az 1999. januári klubdélután, valamint a Füzetek 23. száma és a Füzetek 1998 évi számainak könyv alakban való megjelentetését átvállalta.

Köszönetet mondunk a II. kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzatnak, hogy az EÖGYKE születésnapjára a Füzetek 1997 évi összefűzött kiadása megjelenhetett.

Hírek, információk

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület folytatja az adományok gyűjtését az erdélyi magyarörmény közösségek részére. Megköszönjük az eddig hozzánk eljuttatott adományokat, továbbítjuk azokat.

Pénzbeli adományokat az egyesület bankszámlájára is be lehet fizetni. Bankszámlaszám:

Budapest Bank Rt. Hilton fiók: 10100723-72594972-00000007

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület székhelye:

1015. Budapest Donáti utca 7/a.

Postacíme: 1251 Budapest Pf. 70.

Telefon: 201-1011, fax/tel: 201-2401.

Elnök: dr. Issekutz Sarolta, fogadóidő minden szerdán 16-18 óra között.

Erdélyi Örmény Gyökerek füzetek

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület időszaki kiadványa

Főszerkesztő: dr. Issekutz Sarolta

Munkatársak: dr. Borszéki Béla, Dávid Csaba; Fancsali János, rétháti Kövér Ilona
Szerkesztőség: 1251.Budapest Pf. 70.
Tel: (1) 201-1011 *Fax:* (1) 201-2401